

Sygn. akt X Ga 90/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, X Wydział Gospodarczy

w składzie

o.o.1.Przewodniczący Sędzia SO Lesław Zieliński

o.o.2. Sędzia SO Katarzyna Żymełka (spr.)

Sędzia SR (del.) Grażyna Urban

Protokolant Grzegorz Kaczmarczyk

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2015r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa A. K.

przeciwko E. C.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwaną

od wyroku Sądu Rejonowego w Raciborzu

z dnia 6 czerwca 2014r.

sygn. akt I C 991/13

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1) w ten sposób, że zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwoty:

a) 7.928,72 (siedem tysięcy dziewięćset dwadzieścia osiem 72/100) złotych z ustawowymi odsetkami od 10 sierpnia 2013r.;

b) 84,45 (osiemdziesiąt cztery 45/100) złotych

i oddala powództwo w pozostałym zakresie;

2. oddala apelację w pozostałej części.

SSO Katarzyna Żymełka SSO Lesław Zieliński SSR (del.) Grażyna Urban

X Ga 90/15

UZASADNIENIE

Powódka A. K. wniosła o zasądzenie od pozwanej E. C., jako członka zarządu spółki Usługi (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w R., kwoty 8.013,17 zł wraz z ustawowymi odsetkami od poszczególnych należności wskazanych

w pozwie na podstawie przepisu art. 299 k.s.h. Powódka wskazała, iż wystąpiła z pozwem, a następnie wszczęła egzekucję przeciwko wskazanej dłużnej spółce, lecz postępowanie egzekucyjne zostało umorzone wskutek braku majątku. W toku postępowania egzekucyjnego została wyegzekwowana jedynie kwota 375,48 zł, 27,38 zł oraz 397,29 zł. Powódka nadmieniła, iż pozwana, jako członek zarządu dłużnej spółki, złożyła co prawda wniosek o ogłoszenie upadłości, jednakże został on zwrócony. Zdaniem powódki została zatem wyczerpana dyspozycja z art. 299 k.s.h.

W nakazie zapłaty w postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy w Raciborzu uwzględnił w całości roszczenie powódki.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu pozwana wskazała, iż 6 grudnia 2012 r. zrezygnowała z funkcji prezesa zarządu Usługi (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w R.. Przed złożeniem rezygnacji, dnia 3 września 2012 r. złożyła w sądzie wniosek o ogłoszenie upadłości z możliwością zawarcia układu. Wniosek ten został zwrócony. Wskazała iż czyniła starania co do polepszenia sytuacji finansowej spółki. Występowała do banków o udzielenie kredytu, złożyła wniosek o przyznanie pożyczki, podjęła działania zmierzające do obniżenia kosztów działalności spółki.

W odpowiedzi na sprzeciw pozwanej powódka podtrzymała swoje stanowisko zawarte w pozwie.

Zaskarżonym wyrokiem z 6 czerwca 2014 r. Sąd Rejonowy zasądził od pozwanej na rzecz powódki dochodzoną należność wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami procesu.

Sąd Rejonowy ustalił, iż pozwana była członkiem zarządu Usługi (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w R. w okresie od stycznia 2010 r. do 6 grudnia 2012 r. Spółka poniosła stratę za 2009 i 2010 r. W kwietniu 2012 r. utraciła płynność finansową wobec odejścia kilku znaczących klientów. Od kwietnia 2012 r. pracownicy spółki nie otrzymywali w terminie wynagrodzeń. Spółka zredukowała zatrudnienie. Pozwana bezskutecznie występowała w imieniu spółki do banków o udzielenie kredytów oraz do instytucji para bankowej o pożyczkę. 28 maja 2012 r. pozwana przelatała rachunek spółki kwotą 5.000 zł, a w czerwcu 9.000 zł. Spółka złożyła wniosek o ogłoszenie upadłości z możliwością zawarcia układu. Wniosek został prawomocnie zwrócony. Sąd Rejonowy ustalił, iż pozwana w marcu bądź kwietniu 2012 r. dowiedziała się o problemach finansowych spółki, pracownicy spółki pytali ją o wypłatę zaległych wynagrodzeń. Od 6 grudnia 2012 r. samoistnym prokurentem spółki był mąż pozwanej J. C., wcześniej był on zatrudniony w spółce na stanowisku głównego księgowego oraz dyrektora finansowego. Powódka pracowała w spółce na stanowisku księgowej. Wobec nie otrzymywania wynagrodzeń za pracę od złożyła pozew do Sądu Rejonowego w Rybniku, który wyrokiem zaocznym z 31 października 2012 r., sygn. V P 403/12 zasądził od Usługi (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w R. na jej rzecz wynagrodzenie wraz z ustawowymi odsetkami. Powódka złożyła wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. W toku postępowania egzekucyjnego zostały je przekazane kwoty 375,48 zł, 27,38 zł oraz 397,29 zł. Dalsza egzekucja okazała się bezskuteczna. Postępowanie egzekucyjne zostało umorzone.

Sąd Rejonowy zważył, iż w okresie w którym powstały zobowiązania spółki wobec powódki (tj. od listopada 2011 r. do sierpnia 2012 r.) pozwana pełniła funkcję prezesa zarządu, a zatem ponosi za nie odpowiedzialność. Zważył, że pozwana nie wykazała przesłanek egzoneracyjnych. Co prawda złożyła wniosek o ogłoszenie upadłości, jednakże został on prawomocnie zwrócony. Nie wykazała, że niezłożenie wniosku o ogłoszenie upadłości nastąpiło nie z jej winy. Nie podzielił tłumaczeń pozwanej, iż nie знаła się na sprawach finansowych, nie miała czasu zajmować się spółką, a prezesem zarządu została na prośbę męża. Wskazał Sąd Rejonowy, iż pozwana znała zakres swojej odpowiedzialności, miała dostęp do dokumentów spółki. Zważył, że działania pozwanej zmierzające do uzyskania kredytu, przyznania spółce pożyczki oraz redukujące koszty spółki nie zastępowały złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości. Sąd Rejonowy wskazał, że pozwana, pomimo jej twierdzeń o braku sił, by dalej prowadzić sprawę spółki, po rezygnacji z funkcji prezesa zarządu spółki została jej likwidatorem.

Jako podstawę rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy wskazał art. 299 k.s.h., o odsetkach ustawowych orzekł na podstawie art. 481 k.c., a o kosztach procesu na zasadzie art. 98 k.p.c.

W apelacji pozwana wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i odrzucenie pozwu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpatrzenia.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

- stronniczość sędziego prowadzącego rozprawę,
- niestosowny sposób prowadzenia przesłuchania pozwanej przez sędziego,
- naruszenie art. 3 i art. 5 kodeksu postępowania cywilnego,
- bazowanie w trakcie procesu na błędnym wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku (Wydziału Pracy),
- błędnie podanie w wyroku kwot brutto zasądzonych na rzecz powódki od pozwanej,
- błędne podanie w uzasadnieniu wyroku w części „Sąd Rejonowy ustalił stan faktyczny” kwoty pożyczki zaciągniętej prywatnie przez pozwaną w (...) Bank,
- błąd w uzasadnieniu wyroku w części „Sąd Rejonowy ustalił stan faktyczny” w podanej dacie zwrotu wniosku o ogłoszenie upadłości Usługi (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w R.,
- podanie nieprawdziwych faktów w uzasadnieniu wyroku w części „Sąd Rejonowy ustalił stan faktyczny”, takich jak to, że pozwana wysłała SMS z pozdrowieniami z wakacji,
- podanie faktów w innej kolejności w uzasadnieniu w części „Sąd Rejonowy ustalił stan faktyczny”, przez co nabierają niekorzystnego dla pozwanej znaczenia,
- pominięcie przez Sąd istotnej części zeznań pozwanej, że w sierpniu 2012 roku dała polecenie dyrektorowi finansowemu, żeby zgłosił do KRS w G. wniosek o upadłość spółki,
- brak uwzględnienia odpowiedzialności głównej księgowej A. P. (1) oraz dyrektora finansowego J. C. za odrzucenie wniosku o upadłość spółki,
- niepoinformowanie pozwanej o wezwaniu świadka A. P. (1) na termin rozprawy,
- stronniczość w ocenie zeznań świadków przez Sąd,
- niesłuszność stwierdzenia Sądu w części „Sąd Rejonowy zważył, co następuje” że utrata płynności finansowej Usługi (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w R. w styczniu – lutym 2012 roku to podstawa do ogłoszenia upadłości,
- niesłuszność stwierdzenia Sądu w części uzasadnienia „Sąd Rejonowy zważył, co następuje”, że wniosek o upadłości Usługi (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w R. nie został złożony w terminie,
- stronniczość w ocenie zachowania pozwanej jako prezesa Usługi (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w R.,
- niesłuszność stwierdzenia Sądu w części uzasadnienia „Sąd Rejonowy zważył, co następuje”, że pozwana po rezygnacji z funkcji prezesa „w niedługim czasie podjęła się funkcji likwidatora”
- pominięcie istotnego w sprawie faktu, że powódka mogła wystąpić do FGŚP o wypłatę zaległego wynagrodzenia, nie zrobiła tego, więc z powodu nieszczęścia postępowania upadłościowego powódka nie poniosła szkody.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o oddalenie apelacji.

Na rozprawie apelacyjnej pozwana wskazała, iż nie wnosi o odrzucenie pozwu, a jedynie oddalenie powództwa.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja pozwanej częściowo, tj. odnośnie do odsetek ustawowych, zasługiwała na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności odnosząc się do zarzutów naruszenia prawa procesowego należy wskazać, iż okazały się one chybione.

Co do naruszenia art. 3 k.p.c., to adresatem tej normy nie jest sąd, lecz strony, nie można zatem zarzucać, iż sąd go naruszył.

Natomiast zastosowanie art. 5 k.p.c. wymaga zaistnienia „uzasadnionej potrzeby” i może mieć miejsce w wyjątkowych sytuacjach. W szczególności uzasadniona potrzeba udzielania pouczeń występuje wówczas, gdy w procesie czynności podejmuje osoba nieporadna lub niemająca dostatecznej znajomości prawa - udzielenie pouczenia ma zapobiec wówczas nierówności między podmiotami postępowania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 27 czerwca 2013 r., III CZP 33/13). W ocenie Sądu Okręgowego takie wyjątkowe sytuacje nie miały miejsca w sprawie. Obie strony nie były reprezentowane przez profesjonalnych pełnomocników, zatem udzielenie pouczeń nie było uzasadnione z uwagi na zapewnienie równości stronom. Ponadto pozwana nie jest osobą nieporadną, a w sprawie nie wystąpiły niezależne od niej trudności lub przeszkody, które mogłyby prowadzić do niekorzystnego dla niej wyniku sprawy.

Również Sąd Rejonowy nie miał obowiązku informowania stron o wezwaniu na termin rozprawy świadków. Po nadto pozwana była obecna na terminie rozprawy, na której była słuchana w charakterze świadka A. P. (2), a zatem miała możliwość zadawania temu świadkowi pytań.

Z treści protokołów rozprawy nie wynika, iż znajduje potwierdzenie zarzut „niestosownego prowadzenia przesłuchania pozwanej”. Co istotne, z treści protokołu nie wynika, aby pozwana zgłaszała w tym przedmiocie jakiegokolwiek uwagi. Pozwana nie wnosiła także o uzupełnienie protokołu, bądź o jego sprostowanie.

Wbrew zarzutom apelacji Sąd Rejonowy w zakresie faktów istotnych dla rozstrzygnięcia, za wyjątkiem ustalenia daty wymagalności dochodzonej należności, dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych opartych na materiale dowodowym zebrany w sprawie. Dokonane ustalenia nie są ani sprzeczne z materiałem dowodowym zebrany w sprawie, ani też nie zostały dokonane z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 233 § 1 k.p.c., który to przepis uprawnia sąd do oceny wiarygodności i mocy dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału. Sąd Rejonowy nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów, a wręcz przeciwnie dokonał wszechstronnej oceny dowodów, odniósł je wzajemnie do siebie i przedstawił logiczną i poprawną ocenę ich wiarygodności. To, że ostateczna ocena tych dowodów okazała się dla skarżącej niepomyślna nie oznacza bynajmniej, że ocena ta jest wadliwa bądź stronnicza.

Natomiast ustalenia co do tego czy pozwana wysyłała pocztówki z wakacji pracownikom Usługi (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w R., wysokości pożyczki zaciągniętej przez pozwaną jako osobę fizyczną oraz daty zwrotu wniosku o ogłoszenie upadłości Usługi (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w R. nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Wbrew twierdzeniom pozwanej Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, iż wniosek o ogłoszenie upadłości Usługi (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w R. został zwrócony zarządzeniem z 25 września 2012 r. Odpis tego zarządzenia znajduje się w aktach sprawy na k. 29. Jedynie dodatkowo należy wskazać, iż wniosek o ogłoszenie upadłości Usługi (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w R. nie został odrzucony, jak podaje pozwana, a jedynie zwrócony wobec nieuzupełnienia jego braków formalnych.

Bez znaczenia, wobec prawomocnego zwrotu wniosku o ogłoszenie upadłości Usługi (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w R., pozostaje to czy został on złożony w terminie. Samo złożenie wniosku o ogłoszenie upadłości

nie zwolniło pozwanej od ich odpowiedzialności względem powódki. W art. 299 k.s.h. jest mowa o zgłoszeniu wniosku, a nie jego złożeniu. Zgłoszenie oznacza natomiast skuteczne złożenie wniosku, a więc takie, które umożliwia podjęcie postępowania. Wniosek, który nie prowadzi do ogłoszenia upadłości nie pozwala członkom zarządu na zwolnienie się od ich odpowiedzialności (por. Konrad Osajda, Odpowiedzialność cywilna członków zarządu za zobowiązania spółki z o.o. s. 163 i nast.). Jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego wniosek pozwanej został zwrócony ze względu na braki formalne. Pozwana nie może zatem wskazywać tego wniosku na dowód braku jej odpowiedzialności.

Nieuzasadniony także okazał się zarzut naruszenia art. 299 k.s.h.

Zgodnie z przepisem art. 299 § 1 k.s.h. jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania. W myśl przepisu § 2 wskazanego artykułu członek zarządu może się uwolnić od odpowiedzialności, o której mowa w § 1, jeżeli wykaze, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie układowe, albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcie postępowania układowego nastąpiło nie z jego winy, albo że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcia postępowania układowego wierzyciel nie poniósł szkody.

Ze wskazanego przepisu jednoznacznie wynika, iż jedyną przesłanką powstania odpowiedzialności członków zarządu jest bezskuteczna egzekucja przeciwko spółce, a na wierzycielu ciąży dowód bezskuteczności egzekucji. Powódka sprostowała temu obowiązkowi i wykazała, iż egzekucja należności powódki w kwocie 8.327,72 zł przeciwko dłużnej spółce okazała się bezskuteczna (postanowienie Naczelnika Urzędu Skarbowego w Raciborzu, sygn. akt I KM 2818/12 – k. 7).

Ze wskazanego przepisu wynika również domniemanie szkody w wysokości niewyegzekwowanego wobec spółki zobowiązania. Domniemany jest także związek przyczynowy między szkodą wierzyciela a niezłożeniem we właściwym czasie przez członka zarządu wniosku o ogłoszenie upadłości lub podania o wszczęcie postępowania układowego. Odpowiedzialność z art. 299 k.s.h. jest sankcją za kierowanie przez zarząd sprawami spółki w sposób niekorzystny dla wierzycieli, który doprowadził do bezskuteczności egzekucji jej zobowiązań. Ostatecznym zaś przejawem tego nieprawidłowego, nagannego postępowania zarządu, jest zaniechanie złożenia we właściwym czasie wniosku o ogłoszenie upadłości spółki lub wszczęcia postępowania układowego, obecnie ogłoszenia upadłości z możliwością zawarcia układu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2008 r., sygn. akt IV CSK 430/07).

Aby uwolnić się od odpowiedzialności za zobowiązania spółki, członek zarządu powinien wykazać istnienie jednej z przesłanek egzoneracyjnych, wymienionych we wskazanym przepisie § 2, czemu nie sprostowała.

Faktem jest, iż spółka Usługi (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w R., w okresie w którym pozwana była prezesem zarządu, zaprzestała realizować swoje obowiązki, polegające na wypłacie wynagrodzeń.

Jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego pozwana zapoznała się z sytuacją finansową spółki, a przynajmniej mogła z łatwością się z nią zapoznać, przebywając w spółce. Pozwana była informowana o finansach spółki oraz nie otrzymywaniu przez jej pracowników wynagrodzeń. Potwierdzają to działania podejmowane przez pozwaną, jako prezesa zarządu, które miały na celu poprawę stanu finansowego spółki i zmniejszenie kosztów jej działalności. Dodatkowo o tym, że pozwanej była znana sytuacja finansowa Usługi (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością świadczy złożenie przez pozwaną wniosku o ogłoszenie upadłości z możliwością zawarcia układu.

Pozwana, jako członek zarządu spółki, znający trudną sytuację finansową spółki lub mogący z łatwością się z nią zapoznać przy dołożeniu należytej staranności, nie przeciwdziałała tej sytuacji, nie podjęła żadnych skutecznych działań, mających na celu poprawę kondycji finansowej spółki.

Z funkcją członka zarządu łączy się szereg obowiązków związanych z prowadzeniem spraw spółki oraz jej reprezentacją. Ważnym dla prawidłowego funkcjonowania spółki jest taki dobór osób powoływanych na stanowiska członków zarządu, aby zapewniały profesjonalny zarząd spółką. Przez profesjonalny zarząd spółką należy rozumieć również takie działanie członka zarządu, które pozostawałoby niezależne od kondycji fizycznej i psychicznej tej osoby,

a także jej stanu emocjonalnego. Funkcja członka zarządu zobowiązuje osobę ją sprawującą do osobistego zarządzania spółką, dbania o jej interesy i interesowania się sprawami spółki. Członek zarządu - pozwana - nie może uwolnić się od odpowiedzialności za zobowiązania spółki tylko tym, iż jej udział w sprawach spółki był formalny, a faktycznie sprawami spółki zajmował się jej mąż. Nie może także przerzucać odpowiedzialności za niedopełnienie przez nią obowiązku złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości na inne osoby zatrudnione w spółce.

Należy podkreślić, iż wbrew twierdzeniom pozwanej, podział obowiązków w spółce był bez znaczenia dla określenia jej odpowiedzialności. Organizacja pracy w spółce nie jest wystarczającą przesłanką do uznania braku winy konkretnego członka zarządu i ma charakter wyłącznie wewnątrzorganizacyjny (por. wyrok Sądu Najwyższego z 18 stycznia 2001 r., sygn. akt V CKN 186/00; wyrok Sądu Najwyższego z 4 września 1997 r., sygn. akt II CKN 303/97; wyrok Sądu Najwyższego z 15 września 1999 r., sygn. akt III CKN 340/98). Członek zarządu zobowiązany jest interesować się stanem finansów spółki. W obrębie zarządu powinna przynajmniej funkcjonować komunikacja choćby w takim zakresie, aby informować o groźbie niewypłacalności spółki (por. Konrad Osajda, Odpowiedzialność cywilna członków zarządu za zobowiązania spółki z o.o. s. 175 i nast.). Odpowiedzialność członka zarządu ma charakter osobisty, a pozwana nie mogła uwolnić się od tej odpowiedzialności, wskazując na to, iż nie znała się na sprawach finansowych i nie miała czasu zajmować się spółką. Odpowiedzialność osób pełniących funkcje członków zarządu w spółce z o.o. ma bowiem charakter pełny. Przepis art. 299 § 1 k.s.h. przyjmuje domniemanie zawinionego niezgłoszenia wniosku o upadłość, które to domniemanie jest wzruszalne i członek zarządu może starać się je obalić wykazując brak winy. Nie może zatem skutecznie powoływać się na brak winy za naruszenie obowiązku zgłoszenia wniosku członek zarządu, który zgodził się pełnić swą funkcję tylko w istocie pozornie, bez możliwości prowadzenia spraw spółki (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 29 grudnia 2005 roku, sygn. I ACa 518/2005), co zdaje się podnosić pozwana.

Dalej, rozpoznając powyższy zarzut należało dodać, iż z funkcją członka zarządu łączy się szereg obowiązków związanych prowadzeniem spraw spółki oraz jej reprezentacją w sposób charakteryzujący się podwyższoną starannością. Funkcja ta zobowiązuje osobę ją sprawującą do osobistego zarządzania spółką, dbania o jej interesy i interesowania się jej sprawami. Pozwana, znając jej odpowiedzialność na zasadzie przepisu art. 299 k.s.h., była uprawniona i zobowiązana do kontrolowania stanu finansów i majątku spółki.

Pozwana, jako członek zarządu spółki, powinna była również z należytą starannością zadbać o ochronę interesów pracowników zagrożonych ewentualnym stanem niewypłacalności spółki, a zatem po ustaleniu, że stan interesów spółki uzasadnia zgłoszenie wniosku o upadłość lub otwarcie postępowania układowego oraz że czynność taka nie została dokonana, powinna była niezwłocznie złożyć odpowiedni wniosek. Pozwana nie wykonała jednak ciężących na niej obowiązków, pomimo że – jak podaje w uzasadnieniu apelacji - była informowana o sprawach spółki.

Odpowiedzialność członków zarządu za zobowiązania spółki następuje w czasie istnienia zobowiązania. Jak wykazano powyżej pozwana była członkiem zarządu i pozostawała nimi również w czasie powstania zobowiązania, jego istnienia, kiedy to było ono wymagalne i nie zostało spłacone. Obowiązkiem pozwanej było uzyskanie informacji o sytuacji finansowej spółki, a w przypadku zaistnienia podstaw, złożenie wniosku o ogłoszenie upadłości. Pozwana nie uczyniła tego.

Nie zasługują na uwzględnienie zarzuty pozwanej co do wysokości zasądzonego na rzecz powódki wynagrodzenia.

Należność zasądzona wyrokiem zaocznym stanowiła należne powódce wynagrodzenie za pracę. Przy wypłacie wynagrodzenia za pracę pracodawca ma jako płatnik obowiązek potrącić (odliczyć) z wynagrodzenia za pracę zaliczkę na podatek dochodowy pracownika oraz składki na ubezpieczenie społeczne. Nie dokonuje tego jednak w wykonaniu obowiązków ze stosunku pracy. Podstawą tych czynności są szczególne stosunki prawne łączące pracodawcę jako płatnika z organami ubezpieczeń społecznych lub organami podatkowymi i oczywiście na podstawie szczególnych przepisów, które nie kształtują treści stosunku pracy. Wynagrodzenie za pracę, jako niezbędny element stosunku pracy (art. 22 § 1 kodeksu pracy), jest pojęciem określonym przepisami prawa pracy. Z przepisów tych w sposób niewątpliwy wynika, że wynagrodzenie za pracę należy się pracownikowi, stanowiąc całość obejmującą także tę część, którą pracodawca może (ma obowiązek) potrącić (odliczyć). Nie można więc w ogóle konstruować takiej

definicji wynagrodzenia za pracę, w której będzie się wyróżniać część wynagrodzenia za pracę należną pracownikowi (wynagrodzenie netto) i część, która pracownikowi nie przysługuje. Wynagrodzenie za pracę należy się pracownikowi w całości i takie wynagrodzenie wyznaczone jest przez treść stosunku pracy, a więc w takiej wysokości należy je zasądzać w sporze sądowym między stronami stosunku pracy. Pojęcie wynagrodzenia „brutto” w ogóle nie występuje w przepisach prawa pracy i ma raczej znaczenie potoczne. Prawo pracy posługuje się bowiem tylko pojęciem wynagrodzenia za pracę jako takiego. Potoczne znaczenie ma też pojęcie wynagrodzenia „netto”, przez które należy rozumieć część wynagrodzenia za pracę wypłacaną pracownikowi, ale tylko wtedy, gdy pracodawca dokona stosownych odliczeń na podstawie innych przepisów prawa. Jeżeli pracodawca wynagrodzenia za pracę nie wypłaci, to w ogóle nie można mówić o jakimkolwiek odliczeniu, a więc tym samym także o wypłacie części wynagrodzenia (nazywanej wynagrodzeniem netto).

Sąd pracy, prawidłowo zasądzając na rzecz powódki wynagrodzenie za pracę, nie odliczył od tego wynagrodzenia zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych oraz składek na ubezpieczenie społeczne (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2001 r., sygn. III ZP 13/01).

Apelacja okazała się zasadna co do części ustawowych odsetek, bowiem Sąd Rejonowy nieprawidłowo orzekł o ustawowych odsetkach.

Wymagalność roszczenia skierowanego przeciwko członkom zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością nie jest tożsama z wymagalnością roszczenia względem spółki. Termin spełnienia świadczenia przez osoby, o których mowa w art. 299 k.s.h., nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, przez co świadczenie winno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Świadczenie to zatem winno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do jego wykonania. Powódka wezwała pozwaną do zapłaty pismem z 25 lipca 2013 r. w terminie 3 dni (k. 15). Nie przedłożyła dowodu doręczenia pozwanej wezwania do zapłaty bądź nadania go listem poleconym. Jednakże pozwana w piśmie z 6 sierpnia 2013 r. odpowiedziała na skierowane do niej wezwanie do zapłaty. Wobec powyższego należy przyjąć, iż tego dnia (tj. 6 sierpnia 2013 r.) była pozwanej znana treść wezwania do zapłaty.

Dlatego Sąd Okręgowy zasądził ustawowe odsetki, na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 455 k.c., od dnia 10 sierpnia 2013 r. tj. po upływie 3 dni od pisma pozwanej, w którym odnosi się do wezwania jej do zapłaty, zmieniając w tym zakresie na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. wyrok Sądu I instancji.

Sąd Okręgowy miał przy tym na uwadze, iż powódka domagała się zasądzenia na jej rzecz kwoty 8.013,17 zł, a odsetek ustawowych żądała jedynie od kwoty 7.928,72 zł. Zatem od kwoty 84,45 zł nie domagała się zasądzenia odsetek.

W pozostałym zakresie, na podstawie art. 385 k.p.c., apelacja podlegała oddaleniu.

Orzeczenie o kosztach procesu, co do ich wysokości, było prawidłowe, pomimo iż powódka uległa co do nieznaczącej części swego żądania, obejmującej odsetki ustawowe. Jednakże podstawę tego rozstrzygnięcia, z uwagi na zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie odsetek ustawowych,

stanowi art. 100 zd. 2 k.p.c.

SSR (del.) Grażyna Urban SSO Lesław Zieliński SSO Katarzyna Żymełka